

ЖИЛБЕР ДЕЛАЕ
МАРСЕЛ МАРЛИЈЕ

Маја

и њен друг врабац

Предео с француског Владимир Д. Јанковић

Laguna

Мачки Мими на памети су само гнезда, перје и врапци. Чим
јој окренеш леђа, она се вере уз дрво. Прави акробата.

– Гле, врапчево гнездо!

Мими скаче... Али није узела добар залет. Гнездо пада на
земљу. Двориштем се разлеже очајничко пијукање.

– Шта то би?

– Мачка. Преврнула гнездо.

– Бићеш кажњена, Мими – каже Маја.

У гнезду је нека птица, једна једина, малецка.

- Зваћемо га Пеца.
  - Ала је смешан овај канаринац! – ишчуђава се Жућа.
  - Није то канаринац, него врабац, бленто један! И то младунче.
  - Није баш леп. Скоро да нема перја, и једва се држи на ножицама.
  - Кад порасте – летеће.
  - Сав дрхти од глади и хладноће – каже Маја. – Морамо одмах да га збринемо.
- Да ли га држати у кући? И ту га хранити?
Да... али... како?

Тата је рекао: „Не може се
врабац гајити као бели миш.“

– Где да га ставимо?

– Ево, може у овај баштованов
шешир. Врпчић – сироче
цијуче од глади. Све му зјапи
онај велики кљун.

– Да му дам на тањирићу да
једе?

– Таман посла! Птице малима
храну стављају право у кљун –
објашњава тата.

– Колико пута дневно?

- Птићи су увек гладни.
- А шта врапци једу? Хлеб? Салату?
- Нипошто! Много је овај мали за то! Њему се даје кувано жуманце и ситно исецкано месо.
- Како да му то ставимо у кљун?
- Пробајте палидрвцветом.
- А шта да му дамо да пије?
- Воде... Неколико капи, не треба му више.
- Не смемо да га пуштамо напоље! - каже Маја. - А кад се распуст заврши, ко ће онда да брине о Пеци?
- Распоредићемо се. Једно па друго.